

tilbøjelig til at søge Forklaringen i de mange Processer, han stadig indvikler sig i, og som i Almindelighed faar et højst bedrøveligt Udfald for ham. Dog tales der ogsaa om et Maveonde, og sikkert er det, at Stafetten paa Kærsholm ikke sjælden maa sprænge afsted til Stationsbyen for at hente Draaber paa Apoteket.

Nu er det saadan, at Hofjægermesteren for det meste ikke selv er istand til at udrede Aarsagen til sin Forstemthed. Bedst som han sidder veltilpas i sin Stue og underholder sig med at se Røgskyerne fra hans Pibe sejle om i Solskinnet, stiger Tungsindet op i ham som et Mulm, der formørker Tilværelsen for ham. Rundt om i Kærsholms Stalde og Loer rygtes det øjeblikkelig, naar »Humøret« er kommet over Hofjægermesteren, og der bliver en almindelig Listen-af overalt, hvor hans langbenede Skikkelse toner frem. Han er da heller ikke hyggelig at se paa med sine blaasorte Øjenhuler og den duvende Nakke, der faar ham til at minde om en Stud med et Bræt for Panden.

Hans Kone, der er saa klog en Dame, men ogsaa for stolt til at ville undergive sig hans Luner, lader altid, som om hun ingenting mærker. Hun veed, at ethvert Forsøg paa at indvirke paa hans Stemning kun gør ondt værre. Ondet skal have sin Tid og fortager sig da lige saa ueftersporligt, som det er kommet. Ved deres ensomme Maaltider, hvor Hofjægermesteren under saadanne